

**מעשה הבאי בשני קצבים
שהכשילו כשלשים שנה בבשר
נבלות וטרפות את קראקא —
שמא את ניו יארק**

בגלל שני מאמרי הגדולים בהמאור, כנגד הלעז על הגה"ק זצ"ל ועל רבבות מישראל שנכשלו ח"ו בטו"נ, במשך כשלשים שנה, כיבדוני אנשי הלעז במעשה-ביכל שנדפס ונתעבד מחדש בבית דפוס "אפסעט" בויליאמסבורג אצל אחר השייך גם כן לבני עם לועז, ונפוץ באלפי טופסים, להוכיח שאין כל חדש תחת השמש, וכבר הי' מעשה נורא בשני קצבים שותפים שהאכילו כשלושים שנה נבלות וטרפות את העיר רבתי קראקא וגלילותיה, בזמן שהגה"ק בעל מגלה עמוקות זצ"ל, הי' האב"ד דשם.

המר"לים כעת את הביכל, השתדלו להוסיף הקדמות וציורים ותמונות, לחזק את הרושם בלב הקורא שאותו המאורע הנורא בקראקא, הולך וגשנה גם בניו יארק, ובולטת כוונת המו"לים, להזעיק את דעת הקהל על הנחיצות הנוצרת, להיפטר מיד מכל הקצבים והשר"בים והמנקרים והרבנים המכשירים והמשגיחים, המכשילים את ישראל וכו'.

בטרם בואי למלא רצון כמה מידידי, בני תורה הע"י, לחוות את דעתי ע"ד אמיתותו של הביכל דנן וראשית הופעתו, אקדימה נא שאת המעשה-ביכל הזה, משני קצבים בקראקא, קראתי בהיותי ינוקא כבר תשע או עשר, למען לרוות את צמאוני למעשיות, לקחתיו בגניבה מארגז ספריה של אמי ע"ה, כי בארגז הספרים שלה הי' נמצא כל חיבור וכל ספר שנדפס בלשון יודיש המדובר אז, אבל אבי ע"ה לא נתנני לבטל הזמן במקרא מעשה-ביכלאך. על פי חשבון הי' הביכעל הזה בקנינה לכה"פ כט"ו שנה בטרם שמצאתיו, וא"כ המעשה הזה יצא לדפוס בראשונה לפני כשמונים שנה בערך, או מעט יותר, ונעשה ונדפס בוורשא ביודיש הנהוג אז במעשה ביכלעך, דומה ליודיש של הצאינה וראינה, מטרת המעשה כנראה היתה להפיל חרדה על נשי ישראל והנוער, להיזהר במצוות ולהתנהג ביראת שמים, ולפחד תמיד מפני עונש הבי"ד העליון, ומלאכי חבלה וגיהנום ושאל תחתית וכו', עכ"פ כוונה רצויה.

אז בצאת הביכעל הזה לאור עולם, כבר עברו כשלש מאות שנה מאז זמן הסיפור, ולא הי' עוד אדם בעולם שיכחיש או שיערער על המעשה הנורא שהתרחש בקראקא, גם לא נמצא זכרו באיזה חיבור מחיבורי גדולי הזמן ההוא, איך שני יתומים קטנים עזובים וגלמודים בלי אב ואם, הוכנסו לביתו של דוד קצב רשע אכזרי, שהעבדים בפרך והאכילים לחם צר ומכות אכזריות והלבישם בגדים קרועים והזיקם לעבוד באטליוז בקור ובשלג, ולהוביל הבשר ללקוחות בבגדים קרועים ובנעלים מטולאים, יחפים למחצה, בכפור ובגשם, ואין מי שיחמול עליהם בעיר האדירה ההיא. בצר להם מיגיעה קשה ומרעבון מענה, יעצו עצה לקנות אצל קצב נכרי בשר נבלה במחצית המחיר ולערבו בבשר הכשר של דודם שהובילו ליהודים. בכסף שהרויחו קנו להם לחם וגבינה ומאכלים טובים להשביע את רעבונם. בראותם שהדרך הזו טובה להרויח ממון ולחיות חיי בן אדם, התחילו להגדיל המסחר עד שהי' להם די ממון לפתוח להם אטליוזים כשרים שלהם, ועירבו גם להלן נבלות עם כשרות והעשירו מאוד. קנו להם בתים ופרדסים, והולידו בנים ובנות וגדלו והצליחו ועלו להיות אנשים מכובדים בעיר, והשתדכו עם בניהם בשידוכים הכי הגונים. אולם במסחרם של תערובת נבלות בכשרות, ניבלו את קראקא העיר במשך שלשים שנה, ושום בן אדם לא הרגיש בזה.

יום אחד ישב אחד הקצבים בעליתו ושמע את חתנו לומד בקול מתוק על דבר העונש הקשה לע"ל, עם יסורי גיהנום, מלאכי חבלה ושאל תחתית, למחטיאי הרבים ומאכילי נבלות וטרפות וכו'. בשמעו זאת והוא לא ידע כלל שיש עונש קשה על האכלת נר"ט לאחר מיתה לעתיד לבוא, אחזתו חרדה בכל גופו ועצמותיו דא לדא נקשן. ביום ההוא אבדו עשתונותיו וכל חשקו להמשיך לעבוד ולחיות. פסק לאכול ואור פניו כבה ולא הי' עוד זה האיש השמח וטוב רואי של אתמול.

בני ביתו ושותפו נבהלו למראהו, בקושי רב התבחד עם חברו הקצב ומסר לו כל חומר הפשע הרובץ על שכמם והעונש

עצמם בחדר מיוחד וקוננו כל הלילה, לא אכלו ולא נתנו שינה לעיניהם.

אך האיר היום, הלכו להתפלל ואח"כ ישר אל חדר הבי"ד, ששם כבר חיכה עליהם הרב ובית דינו. הרב אמר להם בלב שבור ואנון, להוי ידוע לכם שקשה לחוס עליכם אחרי כל מה שעשיתם ובפרט ידיכם המלאות דם מן למאות הנשמות הטהורות שנקטפו בדמי חיהם בגללכם. עפ"ד אתם חייבים כרת ושאל תחתית לדור דורים. אולם אנחנו הבי"ד הגדול דקראקא, ישבנו כל הלילה לעיין בדינכם והחלטנו להוציא עליכם פס"ד קשה מאוד.

הקצבים ענו קול אחד, מוכנים אנחנו לקבל עלינו כל עונש וכל גזירה קשה, רק שנגצל מעונש שאול ואבדון.

הרב אמר להם בקול רועד. עליכם להיפטר מכל קנינכם, בתים, שדות, גנים פרדסים וכו' וכן לאבד כל תכשיטי נשיכם ובנותיכם. מהממון העצום שתקבלו תרימו חלק מצומצם למחית נשיכם ובניכם, והשאר להשליך ולאבד מן העולם, וכן כל כלי הבית, הכלים היקרים וכל המטלטלים וכל הבגדים שנקנו בדמי נוס, תשברו ותשרפו ותבערו הכל מן העולם, כי הכל בא מנו"ט ואסור להנות מהם ולהנות אחרים. תשאירו לעצמכם רק בגד אחד זול ונבזה וכל השאר לבער מן העולם. אח"כ תסובבו בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבעיר ומעל הבימה תפרסמו פשעכם הנורא, ואח"כ תשובו אצל הפתח ותבקשו מכל יוצא ונכנס שידרוס עליכם וירוק עליכם ויעשו לכם כל החרפות והבזיונות שבעולם, ואח"כ תלכו בגולה לג' שנים, ובכל עיר ומושב תתוודו על עונותיכם ובמקום שתהיו ביום לא תהיו בלילה, ואחרי גלות וצער ועוני של ג' שנים תשובו הגה ואם אהי' עוד בחיים, אני בעצמי אומר לכם איך להתנהג להבא, ובאם לאו הממלא מקומי יגיד לכם הכל ולכו לדרככם לשלום.

אין לתאר המהומה והפחד בכל העיר הזו בראותם שני אנשים מבני העליה, גבירים אדירים ובעלי חסד מופלגים, הנם היום אביונים נבזים ושפלים, מתחננים לכל יהודי שיבזה אותם כדי שתהי' להם כפרה על פשעיהם. אנשי העיר רצו ליתן להם מתנות

המר וכריתת נפשם הצפוי' להם אחרי מותם. חברו נבהל למשמע אזניו, כי גם הוא סבר שמילתא זוטרתא היא, עירוב הנבילה בכשר. פתאום הכירו לדעת שהם פושעים רשעים באין דומה וסופם מר כלענה, וקצרה דעתם איך לצאת מהאשפה הנוראה ששוקעים בה. אחרי אנהות ובכיות גמרו אומר ללכת אל האב"ד דקראקא, אל הגה"ק בעל מגלה עמוקות, ולגלות לו כל מה שעשו בכל השנים. הרב קיבלם בספ"י כדת אנשים מכובדים, אבל הם לא רצו לקבל שום כיבוד, אלא בקשווהו להתייחד עמם בחדר מיוחד כי דבר קשה יש להם אליו. הרב עשה כחפצם ואחרי ששמע סיפורם, כמעט שנתעלף מפחד, וצעק בכל מרי נפשו, הוי ואבוי, מה עשיתם, פשעכם גדול ונורא. הם כרעו ונפלו לארץ והתחננו לפניו שירחם עליהם ויתן להם תשובה. הרב אמר להם, גדול פשעכם מנשא, רק עכשיו מתבררת לי הסיבה, מדוע בשנים האחרונות מתו במיתה חטופה נשים יולדות, בחורים ובתולות ילדים ותשב"ר, הכל בחטאכם הנורא.

הקצבים התחילו ליילל מרה שירחם עליהם והם מוכנים לקבל עליהם כל תשובה וגזירה שיגזור עליהם.

הרב אמר להם, שלעת עתה אינו יודע מה לעשות עמהם, וצוה להם להמתין עד שיכנס את בית דינו ויעיינו בדבר.

עד מהרה התכנסו הדיינים ונבהלו למראה עיניהם, לראות את שני הקצבים המכובדים בעיר מתפלשים בקרקע והבית מלא יללתם. הרב מסר לדיינים את כל פרטי הפשע. הדיינים בשמעם אחותם חרדת מות, אנהות כבדות שיברו את גופם, כי על צרה כוז איש לא חלם, לגבל עיר ואם בישראל במשך שלשים שנה. אולם לבם נשבר בקרבם לשמע הבכיות המרות של הקצבים, שסוכ"ס היו שוגגים ולא מזידים, וגם היו באיזו מדה יראי שמים, כי פחדו נוראות מעונש בבי"ד של מעלה.

אחרי התייעצות עם הדיינים, צוה הרב לקצבים ללכת הביתה ולשוב למחר ויגידו להם פסק דינם.

שבורים ורצוצים שבו לבתיהם, לגשיהם ולבניהם שהתחננו להם לאמר להם, מה זה עשה עמם, לא רצו להגיד דבר, אלא סגרו

שני הבעיות לא הסתפקו בזה, אבל גם תקעו כף זה לזה, שמי שימות קודם חייב לבוא בחלום לחברו ולמסור לו את כל פרטי מהלך ותוצאות דינו בעולם העליון.

לא ארכו הימים, ואחד מהשותפים נפטר לעולמו ונתנו את הכתב בידו בקברו. והנה עברו כמה שבועות והנפטר לא נתגלה בחלום לשותפו. השותף נפל בצער גדול, כי מי יודע אם לא דנוהו לשאול תחתית ולכריתה עולמית, וכל התשובה והצער לא הועילו, והתאונן מאוד והגביר חיילים בתפלה ובבכיות אין אונים.

ליל אחד והוא שקוע בתרדמה מרוב צער ובכי, והנה זיו אור גדול מבהיק בכל חדרו, ושותפו עומד לפניו, ופניו מאירים כשמש, מפיקים שמחה ורצון. השותף מסר לו שאך יצאה נשמתו, מיד עפו אליו מכל צד ועבר למאות מלאכי חבלה, משחיתים גוראים מעוררים אימה ופחד במראם האיום, פושטים את טלפיהם הגוראים כחיתו טרף לחטפו אל רשתם לקרעו לרסיסים, וחרדה ואימה נפלו עליו.

פתאום עפו אליו ארבעה מלאכי רחמים לוחטים כמראה הבזק והתייצבו סביביו, ושום משחית לא העיז עוד לגשת אליו, אבל התייצבו מרחוק מסביב וחרקו שניהם לטרפו.

אחרי סתימת הגולל לקחהו המלאכים והובילוהו לבייד העליון וכל המשחיתים והמתבלים רצים אחריהם מסביב, והי' בפחד גורא, עד שפתאום כבר נמצאו אצל פלטין ענקי יפה ומהודר אשר עין לא ראתה ואין בכוח אנושי לתאר הדר מראהו. שם נשאו המחבלים מבחוק, ורק המלאכים נכנסו עמו, והנה יושבים שם כסאות למשפט מלאכים ושרפים מראיהם כאש. כשקראוהו לעמוד לדין, נדחפו שוב לאלפים מחבלים שנבראו מהטורג והי' דין קשה. אולם המלאכים לא סרו ממנו, והראש שאלו, מה יש לך להצדיק את פשעיך הנוראים, ולא ענה כלום, אלא הושיט להם את כתבו של בעל מג"ע, הראש הראה את הכתב לחבריו הדיינים, וכולם הניעו מיד בראשם בהסכמה.

הראש אמר שהמג"ע דעתו גדולה כאן, והוא כותב ששניכם קיימתם התשובה כמו שגזר עליכם, ועל כן אתם זכאים לגן עדן

נסף ואוכל, אבל הבייד צוה עליהם שאסור להם לקבל, רק הכי נחוץ להחיות את נפשם יום יום, בפת חרבה ומעט חלב, מלבד בשבתות השנה ובי"ט מותר להם להביא תבשיל אל פיהם.

שני בעלי התשובה עשו הכל באהבה ובמסירות כמו שנגזר עליהם ואחרי כמה שבועות של סיגופים ועיגוי וחסרון שינה וטלטולי גברא, נפלו והושחרו פניהם, הגוף נעשה דל ורזה. והעצמות—בולטות מכל אבר.

הם העבירו עליהם את שלשת השנים בצרות ועוני ללא גבול, בחרפות ובבזיונות בכל המדינה, ובבקשתם תמיד שהשי"ת יחוס עליהם וימחול להם העון הנורא.

אחרי ג' שנים שבו לקראקא. הגאון בעל מג"ע בראותו אותם, שכמעט לא הי' להם צורת אנוש מרזון ועוני, נתן בקול עליהם, שלום עליכם, ברוכים הבאים, צדיקים גמורים, וחיבתם בחבה ואהבה וקירבם מאוד, והלבישם בגדים חדשים והאכילם והשקם ודיבר על לבם, שהכל כבר מחול להם וד' כיפר להם, וילכו לביתם, וישתדלו להתנהג כיהודים כשרים, ופרנסתם תהי' מעכשיו רק מעבודה בבתי היהודים רק כדי פרנסת ביתם ולא על שום עשירות. גם צוה ליהודי קראקא שיקרבו את בעלי התשובה ויוזמינו להם עבודה קלה כדי פרנסתם, וגם צוה שכל היהודים יזהרו מאוד לכבדם ולהחיותם ולא להזכירם מעשיהם הראשונים, כי הגם כבר צדיקים גמורים.

כך עברו כמה שנים ובעלי התשובה לא החסירו דבר מכל אשר נצטוו.

אולם כל זה לא הרגיעם, כי היו תמיד בפחד גדול על הזמן כשיבואו לפני הבייד הגדול אחרי פטירתם, מי זה יעמוד לימינם, מי זה יליץ בעדם, והתחננו מאוד להרב מג"ע, שיתן להם המלצה טובה בכתב לבייד שלמעלה. הרב עשה כבקשתם, ונתן כתב המלצה אחד לשניהם. אחרי כמה ימים באו שוב לפני הרב בחרדה שלא נתן כתב רק לאחד מהם. הרב שכנראה לא האמין שכתב ידו יגיע עד לעולם העליון, אמר שזה שימות קודם, לזה יתנו הכתב בידו, והכתב ימליץ טוב לשניהם, כי לא חפץ להוציא כתב שני.

מאות שנה, והלכך הוסיפו הקדמות ותמונות בראש החיבור ובסופו, שהכל יבינו שכל המעשה נוגע לא לשלשים שנה בקראקא אבל לשלושים שנה בניו-יארק . . .

והנה כל זמן שהחיבור הי' נוגע לקדם שלש מאות שנה, כנראה שלא נמצא שום בן אדם שיעורר על המון ההבלים ודברי רוח שמחבר מעשה הביא לקוראיו, הנשים והילדים, ולמי איכפת אם "העולם-גולם" יאמין לכל הכתובים. אולם מכיון שהחיבור הזה נועד להורות דרכי התורה והיראה והעונש לאחר מיתה, לאנשי דורנו, אולי כדאי לעורר על האמור, כי בעולם התרבותי שלנו כשצעירי וצעירות ישראל ישמעו שסיפורי חלומות כאלו הנם חלק מאמונת ישראל, המטרה יכולה להיות ח"ו ההיפך הגמור...

ראשית יש להזכיר שהגה"ק מגלה עמוקות לא הי' מעולם אב"ד קראקא. הוא הי' שם ריש מתיבתא וכן כותב בנו בהקדמתו לס' מג"ע על פ' ואתחנן. המג"ע נולד בשנת ש"מ"ה ונפטר שנת שצ"ג. לפי החובר חבר דנן, היו שני היתומים הללו בשנת ש"מ כבני עשר, ולכה"פ עוד שלשים שנה עד שבאו לשו"ב, הרי בערך שנת ש"ע. האב"ד משנת ש"ס עד שנת ש"ח הי' רבי פיבוש, המובא בטו"ז הל' ר"ה. בשנת ש"ע"ט נתקבל הב"ח לאב"ד ונפטר שנת ת"א. ברור שמעשה נבלה כזו, האכלת טר"נ לאלפים בקראקא וגלילותיה, לא הי' דן שום אב"ד בעצמו, אבל הי' מציע הענין לפני ועד דד"א. והגם שרבי נתן נטע שפירא, המג"ע, הי' גאון וקדוש ובודאי הביאו לפניו הרבה שאלות וספקות כדון הר"מים אז, (שרובם שימשו ברבנות מקודם וכמו הגאון בעל מגיני שלמה שהי' מקדם אב"ד בריסק, ובשנת שצ"ג הובא לקראקא להיות רי"מ במקומו של המג"ע), אבל דבר כל כך קשה ומר ודאי לא הי' פוסק בלי הדא"ר. ועוד גם זאת שמאורע כל כך נורא ואיום לא בא זכרו בשום ספר וחיבור מחיבורי הזמן.

ציירו את המג"ע בזקן גדול לבן כשליש וחצי שקר בולט, והמג"ע נסתלק בן מ"ח ושערו לא הפך לבן.

העליון עם כל הצדיקים, ואנחנו מסכימים לזה.

אך הוציא את הפסק, מיד נעלמו כל המחבלים והמלאכים אחזהו והובילוהו לג"ע וגדול הי' הנחת רוח לשוטט בעולמות העליונים על כנפי המלאכים.

אם לתאר לך מראה הבי"ד העליון והג"ע וכל מה שראיתי, אין בכוחך לתפוס כל זה, אבל אחת אומר לך שהרב הקדוש מגלה עמוקות הוא גדול מאוד בשמים ובארץ, ובבוקר לך אליו ותמסור לו מה שהודעתך, הגם שברור שהוא כבר יודע הכל.

• • •

ע"כ סיפור המעשה בקיצור נמרץ, המכיל המון עמודים מלאים תיאורי מאורעות איומים ע"י הנ"ט בכל העיר קראקא, ואח"כ העמל הרב להשחית ולאבד את כל רכושם האדיר, מבלי השאיר אף חוט אחד, וכן אח"כ הסבל הנורא היסורים והבזיונות והעינויים שסבלו במשך שלשת השנים בכל תפוצות יהודים ואח"כ האותות והמופתים והגילויים הנוראים מאז צאת הגשמה והקבורה, ואין קץ להאריכות היתרה בכל פרטי מעשים עם הנשמות והגופים, ותיאור המחבלים ומלאכי עליון וכל פרטי מראה ומנהגי הבי"ד העליון, תיאורי הארמונות וההיכלות והאורות והאבנים הטובות, דברים איומים ונפלאים שלא נשמעו ולא גרשמו בכל ספרות ישראל, התורה והמצוה.

צריך לומר שהקצב אחרי מותו, קיבל מוח נפלא, לזכור את כל פרטי המאורעות והמראות, ובעודו בחייו לא הי' בכוח מוחו לתפוס פסוק חומש רש"י כהוגן, כי אילולא כך, לא היו צריכים להמתין שלשים שנה, עד שישמעו את גודל האיסור מפי אחד מחתניהם.

מוציאי הביכל הזה לאור בניו-יארק, דאגו מאוד שהקוראים יבינו היטב, שהם מתייגעים לא למען להדפיס מעשה שהיה לפני כמה

וא"כ מתברר ממילא שכל אותו האור השופע וכסא זהב בין צדיקי עולם וחדרי חור כרפס ותכלת מעשה אמנות בבנין ויצירה כבשושן הבירה, שנתכבד בו הבע"ת מקראקא, הכל הוא פרי רוחו של מחבר המעשה.

והנה האמונה בגמול ועונש, עוה"ב וג"ע ושלמות גוף המת, ותחיית המתים וכו', הגם מיסודות הדת, וכמפורש בשיר יגדל אלקים וגו', ואומרים אנחנו י"ג העיקרים בכל יום, ובהתרת נדרים ולפני כל נדרי, אנו מזכירים הבי"ד של מעלה ועי' או"ח תרי"ט, אולם לטפול הבלים ודברי רוח שלא נזכרו בש"ס ובפוסקים, ולא בס' יצירה, ובזהר ושאר ס"ק, וכל הנזכר בש"ס ובמדרש ובס"ח וכיו"ב, וע"ד שדין ורוחין, הכל בקיצור גמרץ, וחושבים בזה להפיל אימה על נשים ונערים, אין זה אלא עקשות וחסרון דעת, ואדרבא גורמים להיפך גמור, להשחיר את פני האמונה הקדושה, ולהורידה למעמקי דת שפלה ונבזה, כדת ההודים והכושים, ריקי המוח והשכל, והכל נראה כחוכא ואטלולא.

פליאה נשגבה שעדיין לא שמענו שאיזה צדיק וקדוש הי' שב לעולם התחתון, לספר לחברו בחלומו, אותות ומופתים מג"ע ועולמות העליונים, מלבד רבנו הקדוש בכתובות שרק בא ולא סיפר כלום. מרע"ה הי' מ' יום ולא סיפר כלום כאותם המעשיות הנוראות. ואדרבא, אין בתה"ק ובג"ך שום רמז מזה. ישעי' וחבקוק שנפתחו השמים וגו', גם כן לא מסרו מראות מוזרים כאלה, ואף להבדיל בלעם אשר נופל וגלוי עינים ומחזה שדי יחזה, ג"כ לא הביא מהנפלאות הללו. ואותו האמורא שנתעלף וראה עליונים למטה וכו' וכן אמוראים אחרים בש"ס, וכן אותם הצדיקים בעלי עליות נשמה וכיו"צ, ראו עתידות, אבל לא הזכירו כלל ממראות נפלאות הללו, ורק הקצב בקראקא הי' אחד יחיד במינו, אתמהא.

עוד נגע אחד אביא על מחברי הביכל דגן, להוכיח שכל הויתו הוא מעלמא דשיקרא. ראה בס' קב הישר פרק פ"ח, מעשה נורא ברבנו יחיאל אביו של הרא"ש שהי' לו חבר חסיד גדול ונשבעו זל"ז שהראשון מהם

והנה מחבר החיבור הזה, שאין עליו שום הסכמה ושום שם מחבר, ואולי בלי דעת, עושה ליצנות מהגה"ק בעל מג"ע, מהגאון רבי פיבוש ומכל הגאונים וגדולי התורה שהיו אז בקראקא, שאכלו ח"ו שלשים שנה נו"ט ולא הרגישו כלל מהאסון הנורא הלוהט סביבם. בסה"ק כותבים על המג"ע שהי' לו גילוי אליהו ועיניו צופיות למרחוק, ובעירו לא ראה המתרחש יום יום. מהמעשה יוצא שלא הי' אז בכרך גדול ההוא, שום השגחה על הכשרות וכל איש הישר בעיניו יעשה. וכן היתה העיר עיר של אכזרים, חסרי רחמנות על יתומים ואלמנות.

ואם כן כל הסיפור הוא סתם הלעגה בנאוני-ארץ וקדושי עליון. ואין לתמוה איך זה הרשו בדור הקודם להדפיס מעשה כזבים כזה, כי ברור ששום בר דעת לא קרא בו ולא שם לבו אליו, ובפרט שבעלי הדפוס בימים ההם, הדפיסו כל מיני דברים בטלים ושקרים ואין מי שיעכב על ידם.

מיהו מוציא הביכעל כאן, יש לומר לכותם שלא התכוונו ח"ו לפגוע בכבוד הגה"ק מג"ע, אבל כוונתם להביא "ראיה עצומה" שכבר הי' מעשה כזה ואחד גדול וקדוש נכשל במאכלות אסורות כשלשים שנה, ואותו הדבר נשנה בימינו והכוונה בזה גלויה וברורה ואין להסתפק בזה כלל שלא יצאו בביכל שלהם ובכל לעזם, משום שזאב להם מכשול ההמונים, אלא כולם יצאו חוצץ בכל כלי משחיתם, על הגדול והקדוש בדורנו וד"ל.

הנחת מכתב המג"ע לבי"ד העליון ביד הגפטר בקבר, לפלא שבעלי הח"ק לא פתחו הקבר אחרי כמה ימים ולראות אם אמנם נוטל הכתב מיד המת. הגם שנהגו להניח פתקאות על קברי צדיקים, מיהו צדיקים שאני ואין ללמוד ראייה מהם על אנשים פשוטים, והפתקאות הונחו שהצדיק יפקדם לטובה, ולא שיוליכם לבי"ד שלמעלה. ואע"פ שגדולים בעלי תשובה, אבל בודאי אינם מגיעים כחוט השערה לצדיקים קדושי עליון וגאוני הדורות. וסוכ"ס החוטא אף אחרי ששב, הרי אין בו דעת תורה דמגינא ומצלא.

קונטרס דברי תורה

קונטרס גדול ויפה דברי תורה, הלכה ואגדה אשר השמיע בהודמנויות שונות, הרב הגה"צ המפורסם מוה"ר אברהם משה ראבינאוויץ שליט"א, האדמו"ר מסקאליע.

יו"ל בהוצאת

חסידי סקאליע

שימות יבוא בחלום לחברו להודיע לו דרכי המיתה והילוך הנשמה וכו'. אחרי פטירת חברו בא בחלום לרבנו יחיאל ובקשו למחול לו שבועתו, כי אין לו רשות לגלות איהו דבר וכו'. המעשה הזה מובא גם בסה"ד בערכו, עי' בקה"י גם הפרקים ע"א, צ"א.

ופליאה עצומה שדוקא לבע"ת בקראקא נגלו כל תעלומות והמון נסתרות והורשה להורידם לעולם התחתון, וכי המאמין בו האם עליו לא נאמר, פתי יאמין לכל דבר.

נראה שתלוי עצמם בהגאון בעל מג"ע, משום דשמא קא גרים, וגם חיבוריו העוסקים בנסתרות, מיהו למעשה גם הב"ח שהוא הי' האב"ד בעת ההיא, הי' בקי בתורת הח"ן כמו בנגלה.

מחבר המעשה צ"ל אילו הי' שופט בימיו, ברור שלא הי' גותן חנינה לשום חוטא שבעולם, והי' מעניש את כל עבריו קטן וגדול, ביסורים קשים ובמכות אכזריות ובכל ד' מיתות בית דין, ועל כן מדד על שני הקצבים, דלות ועניות ואביונות ולהחריב את כל רכושם אף לא לפזר לעניים, מה שאולי הי' מתאים לגנבים ולגזלנים, ואף שם חששו חז"ל לתקנת מריש וכו', אבל אלו, הן לא גזלו משום בן אדם ונתנו בשר במשקלו ללקוחותיהם, וחטאם הי' רק

להשיית, וראשיתם מתוך רעב וצער ובלתי ידיעת האיסור כלל מעודם, ואין דין ואין רמו בש"ס ובפוסקים על עונשים אכזריים כאלו ובפרט על פטירת למאות יולדות ותשב"ר משום שאכלו טר"נ בשגגה וכלי יודעים, וכל העונשים בביכעל דגן אינם אלא סתם ליצנות מכל השקפת העולם של תורה ויהדות.

פליאה על עיר ואם זו שראו שני יתומים נידחים קרועים ובלואים, מוכים ונמרטים, כלים ברעב ובמכות אכזריות של דודם, ואין איש מרחם עליהם ואין בן אדם מכניסם לתורה וליהדות, ואם כן הקולר תלוי בצואר כל הקהל ההוא, ומי יודע כמה יתומים ואלמנות עונו ולא חמלו עליהם בעיר הגדולה ההיא, לפי דעת בעל המעשה-ביכל.

וכן דין הגלות המרה שאולי הי' שייך להורג נפש, אבל אלו אפשר שהיו רק גרמא להריגה ולא בידים, ואין גלות על זה.

מיהו אם המחבר אינו חש להאכיל את כל גדולי העיר בנו"ט במשך שלשים שנה, למה יחיש לכאבם וסבלם של יתומים ואלמנות.

והנה הגייר יכלה והפליאות על פרטי המאורעות וההבלים בחיבור ההוא לא תכלינה, ואין תירוץ אחר מספיק, אלא שכל המעשה-ביכל אינו אלא סתם דברי הבאי והבל, פרי רוחו ומוחו תגס של איזה בעל מדפיס שהי' להוט לאיזה מוצא כסף ואפילו בחיבור העלול להוליך שולל את קוראיו

משנה זעקתו של הגה"ק הרבי מליובאוויטש שליט"א

אותה הזעקה בפורים ובחנוכה

בליל פורים אשתקד כשישראל בכל העולם עסקו ^{בזמן} "בעד לא ידע" ושליטי מדינת ישראל עסקו בהחזרת מדבר סיני ועוד למצרים, עמד על דוכנו קברניטם של ישראל, האדמו"ר שליט"א מליובאוויטש, והתריע על שתיים רעות של השלטון דנן.

האחת מסירת שטחים מאדמת ישראל לערבים ובפרט עם משמני מדבר סיני שהכל שייך ליהודים ואין למצרים ולערבים חלק בו. עורר שכל נצחוננו של מרדכי הי' בכחו של "לא יכרע ולא ישתחוה" ובכל הדורות כוחנו הי' שלא ליכרע לגויים ואיך זה באה עכשיו מדינה יהודית וכורעת לגוים ומוסרת להם חלק חיוני מהארץ.

עוד התמרמר על החורבן והשמד הנורא של השלטון דנן בילדי פרס—ומדי שתיקף בבואם מאירן מעבירים אותם לשמד בקיבוצי הציונים, ר"ל. כמה מראשי העסקנים בא"י שמים יד לפה ומסתפקים בחילוק עשרים אחוז מהילדים להם ועל השמונים גם הם מסכימים להעבירם על דת.

כדאי להוסיף על דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א שדבר זה מפורש בתורה גם כאזהרה בפ' משפטים, לא תכרות להם ולאליהם ברית. וגם — לא ישבו בארצך פן יחטאו אותך לי, כי תעבוד את אליהם כי יהיה לך למוקש.

והתורה מעידה שכל מדבר סיני הוא אדמת ישראל וכתוב שם מקדש, ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנגה וגו'. עי' אב"ע שם חזו וירד מים ועד ים וכו' ובי"כ ובי"כ לא תכרות להם ברית.

הנה אותה הזעקה זעק הרבי שליט"א גם בליל חנוכה השתא, על כניעתם של היהודים לגוים, לסגת אחור באמצע מלאכתם הטובה של השמדת הטירוריסטים בבירוט ובכל ארץ לבנון. הרבי צוה להם במפגיע לגמור מלאכתם ולא להתחשב עם שום דבר ואומה בעולם ובודאי לא בהחזרת שטחים מן יהודה ושומרון (ראה גם מאמרו הנפלא בנד"ז לעיל).

(היינו בגליון הקודם שמאמר זה הושמט ממנו).

התמימים ולפטמם בדברים בטלים ומבוטלים, ולהאמינם שגדולי התורה וקדושי עליון נתפטמו בנו"ט ר"ל, ומצא מקום הגון לסיפורי הבליז בחוגי יהודים מעולם התחתון, בעלי מלאכה ועמי הארץ עניים, שהיו תאבים לאיזה חומר קריאה ביודיש, יהיה מה שיהיה, והיותר מרגיז היה יותר מקובל.

והנה לירות במעשה-ביכל הזה את אנשי הבשר והאטליונים ובעלי המכשירים בניו-יארק, בודאי היא סכלות גמורה ואינו הולם כלל, כי שם היתה אכילת נבלות וטרפות בפועל ממש אבל כאן, אף לפי דעתם הקלושה, כל בהמה שנשחטה בשו"ב כשר, והיא מספקת מבשרה לכל הפחות למאה אנשים, אף אם השאירו מקצת חלב כפי לעזם, הגיע החלב לג' או לד' או לה' אנשים, אבל צ"ה ממאה אכלו בשר כשר, ואפשר גם שהחלב שהגיע לד' או לה', אכלוהו תינוקות שלא הגיעו לחינוך ולכה"פ בטרם שהגיעו לבר מצוה, וא"כ אף לפי לעזם נכשלו חד או תרי אחוז מאוכלי כשר, וא"כ מה הרעש הנורא הזה.

ותו אם רצו להשמיץ את הרבנים אשר מכשירים בנו-יארק, מה הי' להם לגרור לאשפה זו את הגה"ק בעל מג"ע ולחפות עליו דברי שקר והבל ממה שהפליט ממוחו המבולבל איזה מדפיס לץ בוורשא.

מיהו בזה תיתי להם למול"י הביכל כאן, כי בחדא מחתא מחתו את הגה"ק מגלה עמוקות ואת הוצ"ל מוויליאמסבורג, וכיבדו את שניהם בכשלוך נו"ט של שלשים שנה, את זה רק בקראקא ואת זה בנוא יארק ובכל ארצות צפון ודרום אמריקא. עכ"פ עד כמה גדולה שנאה וכו', שאינה יודעת גבול.

סיד כבר אמרתי שתכסיסי מלחמה זו מראים לדעת, שאינה בשום אופן מלחמת מצוה ולא מחלוקת לשם שמים, וכל הכוונה לירות חציהם לאחד גדול וקדוש וצוק"ל, מחמת איזו סבה של איזו שנאה כבושה וכות בשנים, וכאן מצא בעל חוב וכו', מיהו כבר ביררנו, שלא זו הדרך לחזק תורה ומצות ודת קודש בלב בנים ובנות מ ישראל.

מ. א.